

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Hany Pipkové v právní věci **žalobkyně M. H.**, zastoupené advokátem Mgr. Radkem Bechyně se sídlem Benešova 245, Kolín 2, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení se sídlem Křížová 25, Praha 5**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2002 č. j. 41 Ca 106/2002 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2002 čj. 41 Ca 106/2002 - 23, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalované č. II ze dne 9. 4. 2002 a rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V kasační stížnosti (která je formulačně i obsahově totožná s odvoláním, kterou v této věci žalobkyně podala, řízení o něm však bylo zastaveno podle § 129 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), stěžovatelka napadla shora uvedený rozsudek v celém rozsahu, protože krajský soud dospěl na základě provedených

důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a nesprávně právně posoudil danou věc (§ 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.). Stále sporným je období od 19. 12. 1991 do 31. 12. 1992. Je nesprávné toto období nezapočítat, neboť spolupracující osoba je osobou samostatně výdělečně činnou se všemi z toho plynoucími povinnostmi ohledně sociálního, důchodového a zdravotního pojištění včetně oznámení o zahájení činnosti, podávání přehledů a placení záloh. Je s podivem, že v tomto období nebyly po stěžovatelce vyžadovány zálohy na nemocenské a důchodové pojištění, je však nesporné, že to zákon nevyžadoval. Stěžovatelka přesto na konci zúčtovacího období odevzdávala přehledy o příjmech a výdajích osoby samostatně výdělečně činné a dalších údajích, ze kterých vyplývá, zda mělo být pojištění doplaceno či nikoli podle dosaženého zisku či ztráty. Nelze souhlasit s tvrzením napadeného rozsudku, že tato doba nemůže být stěžovatelce započítána, protože se nejednalo o dobu zaměstnání ve smyslu § 8 zákona č. 100/1988 Sb., a stěžovatelka nebyla účastna na důchodovém pojištění podle § 6 tohoto zákona, nebyla přihlášena na účasti na důchodovém zabezpečení a ani nebylo zapláceno pojištění. Pokud totiž byly Okresní správě sociálního zabezpečení předávány přehledy o příjmech a výdajích osoby samostatně výdělečně činné a o dalších údajích, musela být stěžovatelka v evidenci Okresní správy sociálního zabezpečení a musela být tedy přihlášena i k účasti na důchodovém zabezpečení. Krajský soud se nezabýval obdobím od 1. 1. 1993 do 16. 4. 1994, kdy je již nerozhodné, zda platil zálohy manžel stěžovatelky nebo ona. Toto období mělo být zcela jednoznačně započítáno.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto podstatné skutečnosti:

Z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 11. 2001 čj. 2 Cao 201/2000 - 16, jehož stejnopis je součástí spisu Krajského soudu v Praze, a jímž byl potvrzen rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2000 čj. 41 Ca 235/99 - 37 ve znění opravného usnesení ze dne 20. 6. 2000 čj. 41 Ca 235/99 - 48, se podává, že Krajský soud v Praze se obdobími, která jsou uvedena v kasační stížnosti a která by měla být pro účely důchodového pojištění zhodnocena jako doba zaměstnání, již zabýval. Stěžovatelce v těchto požadavcích nevyhověl a své právní závěry řádně zdůvodnil. S těmito právními závěry se k odvolání stěžovatelky ztotožnil Vrchní soud v Praze ve shora uvedeném rozsudku.

Krajský soud v Praze však shora uvedeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalované ze dne 18. 11. 1999 označené č. 2, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Krajský soud přisvědčil stěžovatelce, že jí starobní důchod náleží již od 13. 10. 1997 a že je povinností žalované jí započítat dobu od 1. 9. 1957 do 31. 12. 1958.

Žalovaná proto vydala rozhodnutí ze dne 9. 4. 2002 – II, jímž stěžovatelce přiznala starobní důchod v souladu se shora uvedenými rozsudky Krajského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka opravný prostředek, jehož obsah byl v podstatě totožný s obsahem kasační stížnosti.

Krajský soud v Praze rozsudkem uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku rozhodnutí žalované potvrdil. V odůvodnění uvedl, že doba od 19. 12. 1991 do 31. 12. 1992 nemůže být stěžovatelce započtena pro účely důchodového zabezpečení, neboť se nejednalo o dobu zaměstnání ve smyslu § 8 zákona č. 100/1988 Sb., stěžovatelka nebyla účastna na důchodovém zabezpečení podle § 6 téhož zákona, nebyla přihlášena k účasti na důchodovém zabezpečení a ani nebylo placeno pojistné. Krajský soud poukázal na to, že stěžovatelka nárok na započtení doby již bezúspěšně uplatnila a odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2000 čj. 41 Ca 235/99 - 37 a na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 11. 2001 čj. 2 Cao 201/2000 - 16.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 250j odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 250l odst. 2 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002 správní orgány byly vázány právním názorem soudu. Žalovaná tedy byla povinna vydat nové rozhodnutí, v němž o starobním důchodu stěžovatelky rozhodla v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Praze a s rozsudkem Vrchního soudu v Praze, jak jsou citovány shora. Žalovaná byla vázána těmito rozsudky i v tom, že stěžovatelce nelze pro důchodové účely započítat jako dobu zaměstnání období od 19. 12. 1991 do 31. 12. 1992 a období od 1. 1. 1993 do 16. 4. 1994. Rozhodnutí žalované tedy bylo vydáno v souladu se zákonem a Krajský soud v Praze je podle § 250q odst. 2 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002 potvrdil.

Vázanost právním názorem soudu může být prolomena jen v důsledku nových skutkových zjištění, popř. v důsledku změny právní úpravy. V kasační stížnosti však nová skutková zjištění tvrzena nejsou; opakují se v ní tatáž tvrzení, která již stěžovatelka dříve uplatnila a s nimiž se soudy vyrovnaly.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalované náhrada nákladů řízení nenáleží ze zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2004

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu